

SKOZI VASI.

ANTON VODNIK.

Korakam skozi vasi.

Vse je zeleno —
jaz sem siv . . .

V meni nekaj,
kar ne more k njim,
trpi . . .

Iz mene gori
v dekleta, ki plešejo.

V noč
teló mi vpije.

Harmonika
ročam, oblakom in ženam
meša in vije
luč in cvet . . .

Pred mano stopa Veronika
s strašno bledim
Kristovim prtom . . .

ŠTUDENTKA.

STANKO MAJČEN.

Kadar je odprla okno v tretjem nadstropju, tisto okno v oblake, se je spodaj oglasila Marijina pesem. V globoki kuhinji nekje pod tlakom jo je pela dekla.

Tam se je v žarkih padajočega solnca zlatila univerza, ljudje so hiteli s trga po mračni ulici proti vodi. Kedaj je kdo pozdravil. Zakrilil je s klobukom in se veselega obraza potopil v množico. Kedaj se je kdo ustavil, poiskal vrata in njegovi koraki so pridoneli po stopnicah. Stopalo se je po njih kot v stolp. Potem je potrkalo. Običajno na napačne duri. In potem so se duri odprle. In potem je sedél širok in objesten na starinski zofi še s cigareto v ustih.

Zgodilo se je, da je šele v sobi pri oknu spoznala, kdo je. In je bil ali debeli, nežni Logar ali razpotegnjeni, načelni Kljun ali Benko, tihi, zali fant.

Topot se je zgubil v podstrešnico Logar.

»Kemijo si predelala?«

»Tam leži. Prah je na nji. Ne vem, kaj bi ž njo.«

»Ne boš kolokvirala?«

»Daj, Logar, govoriiva rajši pametno. Je Kljun res zaljubljen?«

»Zaljubljen, zaljubljen?«

Logar se je pozibal na zofi in izbuljil neumne oči. Kadar se je Logar čudil, je bil kakor močic od testa in dobro popečen ali kakor figura iz porcelana.

»Ne vem, da bi se bil kdo medtem zaljubil.«

»Ah, Logar, večeri so dolgi, noči so brez konca in jutra tako gnila, smrdeča . . . Govori, sólo govori, da mi ostane kaj po tebi med temi štirimi stenami za dolgo samoto.«

»Samota, samota . . .«, se je zopet vzburil Logar in napel lica. Cigareta med prsti se mu je tresla, kot natrkljan se je stebril dim v zrak.

»Pa saj smo pred koncem šemestra. Kdor ne dela, naj gre med valutarje. Menim, da smo dovolj dolgo posedovali po kavarnah in si bistrili pojme pri črni kavi. Le spomni se, koliko vode je popil sam Benko!«

»Kaj mi je ostalo od teh večerov? Tako trdi ste v svojih nazorih, neizprosno nabijate ubogi razum z načeli, ki o njih nihče ne ve, čemu so in kaj bi ž njimi. Rada bi, da bi se bili razgovarjali o življenju.«

»Zlata moja — ali imaš pepelnik? — to je tako: živimo, kakor so živeli drugi. Enkrat pa si vendarle moraš skovati nekako kladivo, ki ž njim potem ljudi po glavi potrkujesh. Kladivo-načelo. Ne vem drugega sredstva. Sanjajo sobarice in modistinje žive od čuvstev.«

Leda se je naslonila na okno, da bi se skrila pred »načeli«. Cel roj jih je Logar zopet spustil iz ulice v sobo! Kaj pomaga okno v oblake?

V tisti globoki kuhinji, najbrž krčemski, ki ji ni bilo razbrati ne oken ne duri, se je zopet oglasila Marijina pesem dekle, ki je pomivala posodo. Besed ni bilo razločiti, napev pa se je jasno slišal skozi stene.

Pokopana je pesem, je pomislila Leda, pokopana ona, ki jo poje. Bo tudi ona morala biti mati? Se je tudi ona skrila v klet, kakor Leda pod oblake, pred načeli? Kakšna pač je, begunka?

»Zdaj o nečem drugem, Logar. Vem, da smo se včasi izklepetali do nezmysla. Drug drugemu na dno smo si gledali in še smo bili radovedni, kaj je pod njim. Vendar